

Teza: uzasadniona odmowa wszczęcia dochodzenia.

Radca prawny, który nie zgłasza w sądzie na żądanie klienta całkowicie niezasadnych wniosków dowodowych, nie popełnia deliktu dyscyplinarnego.

Sygn. akt 161/18

POSTANOWIENIE
z dnia 23 października 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w następującym składzie:

Przewodniczący SWSD Robert Staszewski

Sędziowie: SWSD Elżbieta Gajda - Krynicka /sprawozdawca/, SWSD Julian Cybulski

Protokolant Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Mariusza Łątkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego R. J.

obwinionego o naruszenie obowiązków procesowych pełnomocnika wyznaczonego z urzędu

z powodu zażalenia pokrzywdzonego M. M. na Postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 3 września 2018r sygn. akt GRD 6/2018 o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie naruszenia obowiązków procesowych przez radcę prawnego R. J. pełnomocnika wyznaczonego z urzędu i uchylenie zaskarżonego postanowienia i zlecenie Głównemu Rzecznikowi Dyscyplinarnemu wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności budzących wątpliwości odnośnie zarzutu niezłożenia przez obwinionego do sądu wniosków o zażądanie od organów publicznych dokumentów urzędowych będących w ich posiadaniu a dokumentujących naruszenie dóbr osobistych pokrzywdzonego.

postanawia:

1.

Utrzymuje w mocy Postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 3 września 2018r sygn. akt GRD 6/2018,

2.

Przyznaje pełnomocnikowi pokrzywdzonego wyznaczonemu z urzędu radcy prawnemu K. P. koszty pomocy prawnej w kwocie 840 zł (słownie: osiemset czterdzieści),

3.

Koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym ponosi Krajowa Rada Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie Postanowieniem z dnia 3 września 2018r sygn. akt GRD 6/2018 odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie naruszenia obowiązków procesowych przez radcę prawnego R. J. pełnomocnika wyznaczonego z urzędu dla M. M. w sprawie z jego powództwa

przeciwko I. S. i S. O. o zapłatę ze względu na brak podstaw do przyjęcia, że postępowanie radcy prawnego R. J. było sprzeczne z prawem, zasadami etyki i godnością zawodu jak również że było naruszeniem obowiązków zawodowych a więc uznaniem że obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego.

Na w/w postanowienie pokrzywdzony M. M. zachowując termin wniósł zażalenie z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Ustanowiony pełnomocnik z urzędu w złożonym zażaleniu w imieniu pokrzywdzonego M. M. zarzucił wydanemu Postanowieniu:

1.

obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z § 14 w zw. z § 15 ust.3 Uchwały Nr 98/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11.09.2015r w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego materiału a także brak wszechstronnej oceny okoliczności wskazanych w zawiadomieniu,

2.

błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że radca prawny R. J. złożył do Sądu wnioski dowodowe o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów (dokumentujących naruszenie dóbr osobistych Pokrzywdzonego), z jednoczesnym wnioskiem do Sądu o zobowiązane poszczególnych organów publicznych i instytucji państwowych do ich dostarczenia; co w konsekwencji doprowadziło do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Jednocześnie pokrzywdzony wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pokrzywdzonemu z urzędu w wysokości według norm prawem przepisanych.

Rozpatrując zażalenie Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i dlatego nie zostało uwzględnione.

Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego podejmując decyzję merytoryczną właściwie przyjął, że zarzucany obwinionemu czyn w złożonej przez pokrzywdzonego skardze nie wypełnia znamion deliktu dyscyplinarnego.

Podniesione w skardze przez pokrzywdzonego zarzuty w sposób jasny sformułował w Postanowieniu Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i każdy z zarzutów został w oparciu o zebrany w sprawie materiał rozpatrzony i uzasadniony. W związku z podnoszonymi przez pokrzywdzonego w zażaleniu zarzutami należy zauważyć, że obwiniony jako pełnomocnik w procesie cywilnym pokrzywdzonego wykonywał wszelkie jego polecenia odnośnie prowadzenia procesu. Radca prawny jako pełnomocnik procesowy zobowiązany jest zgodnie z Zasadami Etyki Radcy Prawnego, wykonywać swoje czynności zawodowe z należytą starannością i w profesjonalny sposób. I tak też je wykonał.

Postawiony w zażaleniu zarzut obwinionemu, że nie zgłosił w trakcie procesu cywilnego wniosku o wystąpienie przez Sąd I instancji do Prokuratora Okręgowego w Szczecinie, Prokuratora Apelacyjnego w Szczecinie, Prokuratora Generalnego, Ministra Sprawiedliwości, Sądu Rejonowego w Goleniowie, Sądu Okręgowego w Szczecinie, Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Sądu Najwyższego o dokumenty jest pozbawiony zasadności.. Występując do Sądu z wnioskiem (jakiego żądał pokrzywdzony) tj. „o doręczenie na rozprawę do Sądu dokumentacji urzędowej z Sejmu RP, Rady Ministrów RP, Sądu Najwyższego, Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Sądu Okręgowego w Szczecinie, Sądu Rejonowego w Goleniowie, Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Prokuratora Apelacyjnego

w Szczecinie, Prokuratora Okręgowego w Szczecinie. Żądane dokumenty to skargi i wnioski jakie składał do tych organów Marek Machnicki od 2003r. do 2017r, odnoszące się do meritum niniejszej sprawy a dokumentujące przestępstwa sędziów i prokuratorów, w tym A. L., P. B., M. R. oraz pozostałych w sprawie I. S. i S. O.”, obwiniony mógł otrzymać zarzut braku profesjonalizmu w prowadzonym postępowaniu, gdyż brak było konkretnego wskazania jakich okoliczności te dokumenty miały dotyczyć Pokrzywdzony określił organy publiczne do których sąd na jego wniosek powinien wystąpić o dokumenty dot. naruszenia jego dóbr osobistych a obwiniony nie wykonał jego polecenia i nie złożył wniosku w sądzie. Pokrzywdzony nigdy nie określił o jakie dokumenty konkretnie chodziło. Warto zauważyć, że to pokrzywdzony skoro prowadził korespondencję z ww. organami powinien posiadać kopie tych dokumentów oraz odpowiedzi na nie i przekazać je obwinionemu.

Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego jak wynika z wydanego Postanowienia dokonał wszechstronnej analizy zgromadzonych dowodów zgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i nie korzyść obwinionego i dlatego nie można mu zarzucić, że dokonał dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego materiału

Mając powyższe na uwadze, WSD nie dopatrzył się naruszenia przepisów ani też błędnej wykładni przepisów ustawy o radcach prawnych z zakresie podjętej decyzji przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015, oraz § 11 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. 2018 r. poz. 265).